

"VI. A VENDÉGEK BEFOGADÁSÁRÓL ÉS GYÁMOLÍTÁSÁRÓL

A vendégek s a jövevények akkora hasznot hajtanak, hogy méltán állhatnak a királyi méltóság hatodik helyén. Hiszen kezdetben úgy növekedett a római birodalom, úgy magasztaltattak fel és lettek dicsőségessé a római királyok, hogy sok nemes és bölcs áradt hozzájuk külön-külön tájakról. Róma bizony még ma is szolga volna, ha Aeneas sarjai nem teszik szabaddá. Mert amiként külön-külön tájakról és tartományokból jönnek a vendégek, úgy külön-külön nyelvet és szokást, külön-külön példát és fegyvert hoznak magukkal, s mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elrettenti. Mert az egy nyelvű és egy szokású ország gyenge és esendű. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakarattal gyámolítsad és becsben tartsad, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak. Ha pedig le akarnád rombolni, amit építettem, vagy szét szórni, amit összegyűjtöttem, kétségkívül igen nagy kárt szenvedne országod. Hogy ez ne legyen, naponta nagyobbítsd országodat, hogy koronádat az emberek nagyságosnak tartsák."

Szent István király intelmei Imre herceghez
(Részlet)

Fordította Kuruc Ágnes

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa beszéde a déli Mária-imádság előtt
2016. augusztus 7.

***Igazságosabbá és lakhatóbbá kell tennünk
a világot!***

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A mai evangéliumi szakaszban (Lk 12,32–48) Jézus arról beszél tanítványainak, hogy milyen magatartással kell készülniük a vele való végső találkozásra. Elmagyarázza, hogy a várakozásnak erre a találkozásra jöttetekben gazdag életre kell készítenie. Többek között azt mondja: „Adjátok el vagyontokat, és osszátok ki alamizsnaképpen! Szerezzetek magatoknak szét nem feshető erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, s a moly sem teszi tönkre!” (Lk 12,33).

Felhívás ez arra, hogy nagyra tartsuk az alamizsnaadást mint az irgalmasság cselekedetét, hogy bizalmunkat ne mulandó javakba vessük, hogy a dolgokat ne hozzájuk tapadva és önzően használjuk, hanem Isten logikája szerint, a másokra figyelés logikája szerint, a szeretet logikája szerint. Oly nagyon hozzátapadhatunk a pénzhez, birtokolhatunk rengeteg mindent, de életünk végén nem vihetjük őket magunkkal! Ne felejtsetek el, hogy „a szemfedőnek nincsenek zsebei”.

Jézus tanítása három rövid példabeszéddel folytatódik a virrasztás témájáról. Ez fontos: a virrasztás, figyelmesnek lenni, virrasztani az életben. Az első példabeszéd azokról a szolgákról szól, akik éjszaka uruk visszatérését várják. „Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik, virrasztva talál” (Lk 12,37): boldogság tölti el azt, aki hittel várakozik az Úrra, aki készen áll, és másokat szolgál. Az Úr mindennap jelenvalóvá teszi magát, kopogtat szívünk ajtaján. Boldog lesz, aki kinyitja előtte az ajtót, mert nagy jutalomban részesül: maga az Úr válik ugyanis szolgáló szolgájává – micsoda szép jutalom! –, országának nagy menyegzőjén ő maga fog felszolgálni. Ezzel az éjszakában játszó példabeszéddel az életet tevékeny várakozásban töltött virrasztásként mutatja be, mely megelőzi az örökkévalóság ragyogó napját. Hogy oda jussunk, késznek kell lennünk, ébernek és másokat szolgálva, azzal a vigasztaló távlattal, hogy a „túlvilágon” nem mi fogjuk majd szolgálni Istent, hanem ő maga fogad majd minket asztalához. Gondoljatok csak arra, hogy ez már megtörténik, valahányszor találkozunk az Úrral az imádságban, vagy a szegények szolgálatában, de legfőképp a szentmisében, ahol lakomát készít számunkra, hogy szavával és testével tápláljon minket.

A második példázat a váratlanul érkező tolvaj képét használja. Itt is virrasztásra van szükség, Jézus ugyanis így buzdít: „Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!” (Lk 12,40). Tanítvány az, aki várakozik az Úrra és az ő országára. Az

evangélium ezt a perspektívát világítja meg a harmadik példázattal: a ház gondnoka a házigazda elutazása után. Az első jelenetben a gondnok hűségesen ellátja feladatait, és jutalomban részesül. A második jelenetben a gondnok visszaél hatalmával, veri a szolgákat, amiért a váratlanul visszatérő házigazda megbünteti. Ez a jelenet olyan helyzetet mutat be, amely napjainkban is gyakori: mennyi mindennapos jogtalanság, erőszak és gonoszság fakad abból a hiedelemből, hogy mások életének gazdáiként viselkedhetünk! Egyetlen egy gazdánk van, aki nem szereti magát „gazdának” hívni, hanem „Atyának”. Mi valamennyien szolgák, bűnösök és gyermekek vagyunk: ő pedig az egyetlen Atya.

Jézus ma arra emlékeztet minket, hogy az örök boldogság várása ne mentesít minket az alól a kötelezettségünk alól, hogy igazságosabbá és lakhatóbbá tegyük a világot. Sőt éppen ez a reményünk – hogy miénk lesz az ország az örökkévalóságban – ösztönöz minket arra, hogy igyekezzünk jobbra tenni a földi életkörülményeket, főleg leggyengébb testvéreink számára.

Szűz Mária segítsen minket, hogy ne olyan emberek és közösségek legyünk, akik belefeledkeznek a jelenbe, vagy, ami rosszabb, a múltat siratják, hanem akik Isten jövője felé feszülnek, a vele való találkozás felé, aki a mi életünk és reménységünk.

*Fordította: Tőzsér Endre SP
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*

